

21-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழும் அதிகார அரசியலும்

21st Century Tamil and Power Politics

2

சின்னச்சாமி.பு, மொழித்துறை, ஆர்.வி.எஸ். கலை அறிவியல்
கல்லூரி (தன்னாட்சி), சூலூர், கோயம்புத்தூர் – 641 402.

Chinnasamy.P, Department of Languages, R.V.S. College of Arts and
Science (Autonomous), Sulur, Coimbatore – 641 402.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9617-1426>

DOI: [10.5281/zenodo.14719851](https://doi.org/10.5281/zenodo.14719851)

Abstract

Language has undergone many changes over time. At the same time, it can be seen that language has adapted to the geographical environment. Language was formed by human labor, and after the discovery of agriculture, it became settled and moved around for trade and industry, and language mixing became inevitable.

During the Sangam period, the Sangam hymns have recorded the situation where trade goods from many countries like Egypt, Greece, Rome, and China entered the Tamil territory. Similarly, Tamil scholars have pointed out that language mixing has also occurred. The mixing of these languages with the Tamil language is not complicated. However, what is debatable is the authority that a language is sacred. Sanskrit identified itself as the language of the gods and declared Tamil as a vulgar language. From here, the discourse of language purity becomes politics.

With this, it is inevitable that the ideology that written literature is superior and folk literature is inferior has been established. That is, those who learned to write and wrote and sang were intelligent. The trend of dismissing songs sung by illiterate people as lay songs began to take hold. Tolkappiyam emphasizes speech and promotes writing as a consequence. But it is painful that most Tamil scholars continue to approach Tolkappiyam from the source.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மொழி காலச்சூழலுக்கேற்ற பல மாற்றங்களுக்குட்பட்டு வந்துள்ளது. அதேசமயம் மொழி, நிலச்சூழலுக்கேற்ற தகவமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. மனித உழைப்பினால் மொழி உருவாகி, விவசாயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு, நிலைகுடியாக மாறி, வணிகம், தொழில் சார்ந்து நகரும்போது மொழிக்கலப்பு நிகழ்வது தவிர்க்க இயலாததாகிறது.

சங்க காலத்தில் எகிப்து, கிரேக்கம், ரோம், சீனம் போன்ற பல நாட்டு வணிகப் பொருட்கள் தமிழ் நிலப்பரப்பிற்குள் புழங்கிய நிலையைச் சங்கப் பாடல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. அதுபோல, மொழிக்கலப்பும் நிகழ்ந்துள்ளதைத் தமிழ் அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இம்மொழிகள் தமிழ் மொழியுடன் கலந்தது சிக்கலானதல்ல. ஆனால், ஒரு மொழி புனிதமானது என்று

அதிகாரம் செய்து கொண்டு வந்ததுதான் விவாதத்திற்குரியது. சமஸ்கிருதம் தன்னை தெய்வ மொழியாக அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு, தமிழை நீச மொழியாக அறிவித்தது. இங்கிருந்துதான் மொழித்துய்மை என்ற உரையாடல் அரசியலாகிறது.

இத்துடன் எழுதப்படும் எழுத்திலக்கியம் உயர்ந்தது, நாட்டார் இலக்கியம் தாழ்ந்தது என்ற கருத்தியல் நிலைபெற்றதைத் தவிர்க்கமுடியாது. அதாவது, எழுத்தைக் கற்று எழுதியவர்கள், பாடியவர்கள் அறிவாளிகள். எழுத்தறிவில்லாதவர்கள் பாடிய பாடல்கள் பாமரப் பாடல்கள் என்று அதை ஒதுக்கும் போக்கு நிலைபெறத்தொடங்கியது. தொல்காப்பியம் என்பது பேச்சுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுத்தை அதன்விளைவாக முன்னிறுத்துகிறது. ஆனால் பெரும்பாலான தமிழ் அறிஞர்கள் நன்னூலிலிருந்து தொல்காப்பியத்தை அணுகும் முறையைக் கைக்கொண்டிருப்பது வேதனை அளிக்கிறது.

Keywords: தமிழ், வட்டாரம், சைவம், வைணவம், கல்வி, இலக்கணம்

முன்னுரை

இலக்கணங்கள் மக்களின் வாழ்வியலில் மொழியின் தாக்கம், பாடுபொருள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு உற்பத்தியானவை. தமிழ் இலக்கணங்கள் மரபுக்கவிதைக்கு இலக்கணம் வகுப்பதையே முதன்மையாகக் கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப்பிறகு தமிழில் தோன்றிய புதுக்கவிதை, உரைநடை வடிவங்களுக்கான இலக்கணங்கள் இன்னும் கட்டமைக்கப்படவில்லை.

தமிழ் மொழி வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் வேறுபட்டு ஒலிக்கிறது. எழுத்து வழக்கு ஒன்றுபோல இருந்தாலும் பேச்சு வழக்கு அவ்வாறாக இல்லை. எழுத்து வழக்கிற்கு இலக்கணம் உள்ளது. பேச்சு வழக்கு இலக்கண வரையறைக்குக் கட்டுப்படாது. எனவே அதைப் புறந்தள்ளிவிடுவதா? என்றால் கூடாது என்றே பதிலுரைக்கிறது நா. முத்துநிலவனின் தமிழ் இனிது நூல்.

அறிஞர்களும் பாமர மக்களும்

பேச்சு வழக்கு பாமர மக்களுக்கானது என்று கல்வி கற்றவர்களிடையே ஒரு பொதுபுத்தி கட்டமைந்துள்ளது. எழுத்துக் கட்டமைக்கும் சொற்களே தமிழ் என்று நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது. ஆனால் நா. முத்துநிலவன் பேச்சு வழக்கில் ஒரு சொல் நிலைத்துவிட்டது என்றால் - அது தவறாக இருந்தாலும் - அதைச் சுட்டிக்காட்டி ஏற்கச் சொல்கிறார். அதாவது பேச்சு வழக்கிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார். “அறிஞர்கள் உருவாக்கும் சொற்களைவிட மக்களின் மொழி பொருத்தமாய் அமைந்து நிலைத்து விடுவதுண்டு.” (ப. 131) என்கிறார். செம், சகோ போன்றதை ஏற்றுக்கொள்கிறார். இருந்தாலும் எழுத்து மரபை அறிந்திருப்பது அவசியம் என்றரைக்கிறார். ஜி போலும் பிறமொழி ஒட்டுச் சொற்களைத் தவிர்க்கலாம் என்கிறார். ஆனால் வடமாநிலத்தவர் அண்ணா என்று அழைத்தாலும் நம்மவர் ஜி என்று அழைத்து கொள்வது நகைப்பிற்குரியது.

‘அக நக முக நக’ பாடல் உச்சரிப்பு சரியா? என்ற பகுதியில் ஆசிரியர் மாற்றிலக்கண அடிப்படையில் உச்சரிப்பைப் பயன்படுத்துதல் குறித்து எடுத்துரைக்கிறார். பாடல் வரிகள் சரியாக இருந்தாலும் உச்சரிப்புகள் சரியாக அமைந்தால்தான் சரியான அர்த்தத்தில் போய்ச் சேரும். இது மாதிரியான ஒரு பிரச்சனை செம்மொழி மாநாட்டிற்காக அமைக்கப்பட்ட ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற பாடலில் ‘கேளிர்’ என்பது ‘கேளீர்’ என நீண்டு ஒலிக்கப்பட்டதாகவும் அதனால் அதன் பொருள் மாறிவிடுகிறது என்றும் விவாதிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தமிழ்மொழி உச்சரிப்பில் கவனம் தேவை என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இவ்வாறு சொற்களை மட்டுமல்லாது கருத்தியலையும் மடைமாற்றப்பவர்களாக படித்த அறிஞர் சமூகம் செயல்பட்டிருக்கிறது. இதை நா. முத்துநிலவன், “படித்தவர்கள் கலப்பதும், படிக்காதவர்கள் தவிர்ப்பதுமான நுட்பத்தில்தான் தமிழ் மரபு இன்னும் உயிர்ப்புடன் இருக்கிறது” (ப. 125) என்று குறிப்பிடுவது கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

தமிழும் சமயமும்

தமிழ்மொழி அனைத்து மொழிகளையும், கருத்தியல்களையும் உள்வாங்கி அதைத் தனக்கு ஒப்ப பேச அனுமதிக்கிறது. இதைப் புரிந்து கொண்டவர்கள், மொழியை விடுத்து சமயக் கருத்தியல்களை உட்புகுத்தி தமிழின் அறிவுச் சிந்தனையை மழுங்கடித்ததில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர்.

சைவமும் தமிழும், வைணவமும் தமிழும் என்று தமிழைப் பின்னுக்குத் தள்ளி சமயத்தை முன்னிறுத்திக்கொண்டு தனித்தமிழ் என்று அடையாளப்படுத்திக்கொண்டனர். சமயத்தால் தமிழ் வளர்ந்ததா? தமிழைப் பயன்படுத்தி சமயத்தை வளர்த்துக்கொண்டார்களா?. சைவமும் தமிழும் என்பதில் என்ன தவறு இருந்து விடப்போகிறது என்று எண்ணலாம். சமயமும் மொழியும் என்று நோக்கினால் அதன் நுட்ப அரசியலைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

“இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாறு” நூலில் ஏ.எல். பாஷம் குறிப்பிடுவதுபோல, ‘சங்க இலக்கியம் சமயச் சார்பற்றவை’ என்ற கருத்தை நா. முத்துநிலவன் இந்நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அனைத்துச் சமயங்களுக்கும் தமிழ் இடம்கொடுத்துள்ளது. ஆனால் தமிழ் மொழி பெயரில் சமயங்கள் அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டன. இன்று பொதுச்சமூகத்தில் தமிழ் மொழி உணர்வை விட சமய உணர்வு மேலோங்கியிருப்பது இதன் அடிப்படையில்தான் என்று கணிக்கமுடிகிறது.

தமிழ் – ஆணாதிக்க மொழியா?

ஆசிரியர், பேராசிரியர் என்பது பலர்பால் சொல்லாக இருந்தாலும் ஆண்களைக் குறிப்பதாகவே கருதிக்கொள்ளும் வழக்கம் நிலைபெற்று வருகிறது. அதற்கு மாறாக, பெண்கள் தங்களுக்கான கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டிய அவசியத்தில் உள்ளனர். விவசாயி என்பது பலர்பால் சொல்லாக இருந்தாலும் கலப்பையுடன் நிற்கும் ஆணைத்தான் கல்விச்சூழல் கற்பிக்கிறது. அதேபோல, இந்தியன் என்பதை ஆண்பாலாக எடுத்துக்கொள்வதா? பலர்பாலுக்கானதாக எடுத்துக்கொள்வதா? பெண்ணை எப்படி விளிப்பது என்ற நெருடல் மொழிக்கட்டமைப்பில் நிலைத்து வருகிறது.

“திருமணம் ஆன பெண்ணை ‘திருமதி’ என்கிறோம். திருமணம் ஆனாலும் ஆகாவிட்டாலும் ஆணுக்குத் ‘திரு’ அடைமொழியே நீடிக்கிறது. எப்போதும் ‘திருதிரு’ என்று இருப்பது (முழிப்பது) ஆண்கள்தானா என்ன? இப்போது இதை மாற்றி, திருமணம் ஆன, ஆகாத ஆண்-பெண் என யாவருக்கும் ‘திருமதி’ என்னும் ஒற்றைச் சொல்லையே பயன்படுத்தும் புதிய சிந்தனை பரவி வருவது பாராட்டுக்குரியது” (ப. 110) என்று தமிழில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள ஆணாதிக்க மொழியாடல்களுக்கு மாற்றாக பாலினச் சமத்துவத்தை முன்வைக்கும் சொல்லாடல்களை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்கிறார். இதற்கு தமிழ் வழிவகுக்கிறது என்பது அவரின் கூற்று.

பெயர் வைத்தல் பாலினமும் சாதியும்

குழந்தைகளுக்குப் பெயர் வைக்கும் முறை குறித்து ‘பெயரில் மாற்றம் தேவை?’ என்ற பகுதி பேசுகிறது. பிறமொழிப் பெயர்களைத் தமிழ்ப்படுத்தும்போது, அதைத் தமிழ் மரபுக்கு ஏற்ப மாற்றம் செய்ததைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது. ஆனால், ப்ரியா போன்ற மெய்யெழுத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டு பெயர்கள் சூட்டப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி கேள்விக்குட்படுத்துகிறார்.

தற்காலத்தில் இன்னும் கூடுதலாக பெற்றோரின் பெயர்களின் முதல் எழுத்தைக் கொண்டு பெயர் வைப்பதும் அதற்கு அவர்களே புதிய அர்த்தத்தை வரையறுத்துத் தருவதும் நிலவி வருவதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டி உள்ளது.

ஒருவரின் பெயரைக் கேட்டாலே அவர் என்ன மதம் என்பதை அறிந்துவிட முடிகிறது. ஆனால் சாதி அடையாளங்காண்பது அரிதாக உள்ளது. அதனால் சாதிப் பெயரை பின்னொட்டாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் பெரியாரின் புரட்சிக்குப் பின் இல்லையென்றாலும் சில சாதிகள் பயன்படுத்துவது தற்போது நிலவி வருகிறது. சாதி பெயரை பின்னொட்டாகப் பயன்படுத்தாவிட்டாலும் சாதிய அடையாளம் தாங்கிய பெயர்களை வைத்துக்கொள்வதைக் காணமுடிகிறது.

தமிழ் மொழி என்பது மதம், சாதி, பாலினம் சாராத மொழி. முன்பு சொன்னதுபோல அது அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறது என்ற காரணத்தினாலேயே அதனுள் இந்த கருத்தியல்கள் நுழைந்து அதைச் சீர்குலைத்துவருகிறது. பெயர் என்பது பண்பாட்டின் அடையாளம் என்பதை உணர்த்தி, “குழந்தைப் பெயர்கள், தமிழ்ப் பெயரெனில் நல்லதுதான். அதைவிட சாதி, மதம் காட்டாத பெயராக இருத்தல் நல்லது” (ப. 126) என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

தேவையான இடங்களில் மொழியின் கட்டமைப்பையும் அது வெளிப்படுத்தும் அரசியலையும் எடுத்துக்காட்டுவதில் தவறவில்லை.

“செட்டிநாட்டுப் பெரியோர் உள்ளிட்ட தமிழர் சிலரிடம் தந்தைவழிப் பெயர்கள்தான் இருக்கும். இதில் தாய்வழிச் சமூகத்தை மாற்றி, தந்தைவழிச் சமூகமாக நிலைநிறுத்திய ஆணரசியலும் இதில் உள்ளது.” (ப. 12) என்கிறார். தந்தையின் பெயரிலுள்ள முதலெழுத்தைக் குழந்தைக்கு முன் அடையாள எழுத்தாகப் பதிவுசெய்யும் பழக்கம் நிலைத்துவிட்டது. தாயின் முதலெழுத்தைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு வகுப்பில் இரு மாணவர்களின் பெயர்களும், அடையாள எழுத்தும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும்பொழுது தாயின் முலெழுத்து அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. இதிலும் ஊர் பெயரின் முதலெழுத்து அடையாளப்படுத்துவது அதிகமாக இருக்கிறது. தற்போது தனது பெயருக்குப் பின்னால் தந்தையின் பெயரை இணைத்துக்கொள்ளும் வழக்கமும் அதிகரித்துக் உள்ளது. தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் பண்பாட்டு அடையாளத்தைத் தர இச்சமூகம் மறுக்கிறது என்பது இதன்வழி அறிய முடிகிறது.

தற்காலத்தில் தாய், தந்தையின் முதலெழுத்தை அடையாள எழுத்தாகப் பயன்படுத்துவது காணப்பட்டாலும், பிறப்புச் சான்றிதழ் வழங்கும் இடங்களில் இரண்டு அடையாள எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று கூறுவதைக் கவனிக்கவேண்டியுள்ளது. அவ்வாறு இருவரின் முன்னெழுத்தையும் பயன்படுத்துவதில் யாரினுடையதை முதலில் பயன்படுத்துவது என்ற பிரச்சனையை ஆணாதிக்க மனநிலை எழுப்புகிறது. தாயினுடையதைப் பயன்படுத்தினால் அந்த வீட்டில் பெண்தான் அதிகார இடத்தில் இருக்கிறார் என்று ஆணாதிக்க மனநிலை விளக்கம் கொடுக்கிறது என்பது நகைப்பிற்குரியதாக உள்ளது.

இன்றைய சூழலில் தமிழில் இம்மாதிரியான சாதி, பாலினம் சாராத பெயர்களைச் சூட்டுவது காணப்பட்டாலும், தனது குழந்தையின் பெயரில் முன்னெழுத்தைத் தீர்மானிப்பவராக சோதிடர்கள் உள்ளனர். இதை உணர்ந்து தமிழ்ச் சமூகம் தங்களது குழந்தைகளுக்குத் எவ்வித அதிகாரக் கருத்தியல்களற்ற தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூட்டவேண்டியது அவசியம்.

கல்வியும் இலக்கணமும்

தமிழை முதன்மை, முக்கிய பாடமாகப் படிப்பவர்களுக்கு இலக்கணம் படிக்கவேண்டியது

அவசியம். ஆனால் அவர்களும் கூட இலக்கணத்தைத் தேர்ச்சிக்காகப் படித்துவிட்டு விலகிவிடுகின்றனர். இவர்கள் இப்படியிருக்க தமிழை மொழிப்பாடமாகப் படிக்கும் மாணவனின் நிலை? அவனுக்கு இலக்கணத்தைக் கற்றுத் தருவது சவாலானது. எளிமையான முறையில் கற்றுத்தர வேண்டியது அவசியம் என்பதை,

“சென்னைத் தமிழ் வேறொரு கிளை மொழியாக உருவெடுப்பது உறுதி. கொங்குத் தமிழ், நெல்லைத் தமிழ் சற்றே தாமதமாகலாம். எனவே, இலக்கணமாக அச்சுறுத்தாமல், பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு வாழ்க்கைமுறை மொழிநடையைக் கற்பிக்கும் தேவை உள்ளது” (ப. 125)

இவ்வாறாக எச்சரிக்கை செய்து, மாணவர்களுக்கு இலக்கணத்தைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு வழிகாட்டுகிறார்.

இறுதியாக, “கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அறிவியல் கண்டுபிடிப்பு எதையும் தமிழர், தமிழில் சொந்தமாகத் தரவில்லையே, ஏன் என்பது தனி ஆய்வு” (ப. 142) என்று குறிப்பிடும் இடத்தில் பெரியாரின் ‘அறிவும் படிப்பும்’ என்ற கட்டுரையை நினைவு கூர்வது அவசியம். இக்கட்டுரை, ஈரோடு மகாஜன ஸ்கூலில், 17.09.1931இல் ஆற்றிய சொற்பொழிவு - ‘குடிஅரசு’ இதழில் 27.09.1931இல் வெளியானது. கிட்டத்தட்ட இந்தக் கட்டுரை நூற்றாண்டை எட்டப்போகிறது. அதில் அவர், “மதத்திற்கும் உலக இயற்கைக்கும் எப்போதும் சம்பந்தம் இருப்பதில்லை. ஏனெனில், அனேகமாய் எல்லா மதங்களுமே உலக இயற்கையின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி அதை வழிமறித்துத் திருப்புவதையே ஜீவநாடியாய்க் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் மதம் கலந்தபடியால் இயற்கை அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் இடமில்லாமலே போய்விடுகின்றது.”, “கல்வியில் மதமும் கலந்தால் அறிவு சூன்யமாக வேண்டியதே தவிர வேறில்லை.”, “அறிவு வேறு, மதம் வேறு என்று பிரித்துவிட வேண்டும்” (2016, ப. 561) என்று பெரியார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து நாம் பாடம் கற்க வேண்டி உள்ளது.

இன்னும் இந்நூலில் பேசுவதற்கு எண்ணற்ற தகவல்கள் உள்ளன. நாம் பயன்படுத்துகிற சொற்கள் சரிதானா? மொழிபெயர்ப்பு சொற்களின் அவசியம் உணர்ந்து பயன்படுத்துதல் என்பதைச் சிறப்பாக இந்நூல் முன்வைத்துள்ளது.

முடிவாக

தமிழில் எண்ணற்ற கலைச்சொற்கள் உருவாகிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அது படித்தவர்களிடம் முக்கியமாக, தமிழ்ப் பேராசிரியர்களிடம் புழக்கத்தில் உள்ளதா? என்பது சந்தேகத்திற்குரியது. இதில் மாணவர்களுக்குக் கொண்டு சேர்ப்பது எத்தன்மையில்? என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஆசிரியர்கள் தங்களது வாசிப்பை அதிகப்படுத்தினால்தான் மாணவர்களிடம் கொண்டுவர வேண்டிய சேர்க்கையாகும். கற்றவர்கள் அனைவருக்குமான கையேடு இந்நூல். கற்றவர்கள் என்றால் பள்ளி, கல்லூரி ஆசிரியர்கள் மட்டுமல்ல. பலதுறை சார்ந்த முக்கியமாக, ஊடகத்துறை, இலக்கியப் படைப்பாளர்களுக்கு ஆனது என்பதை கவனத்தில் கொண்டு இந்நூலை வாங்கி வாசிப்பது அவசியமாகிறது.

அத்துடன் பாமர மக்களின்மொழி இலக்கண வடிவத்திற்குள் நிலைகொண்டிருப்பதையும் கற்றறிந்தவர்கள் இலக்கணத்தை மீறி செயலாற்றுவதையும் பொதுவெளியில் ஒரு சொல் ஒரு கருத்தாக நிலைபெற்றுவிட்டால் அதைக் கற்றறிந்த சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதை இந்நூல் விளக்குகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

1. பெரியார், (2016), பெரியார் இன்றும் என்றும், (முதற்பதிப்பு), கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.
2. முத்துநிலவன், நா., (2024), தமிழ் இனிது, (முதற்பதிப்பு), சென்னை: இந்து தமிழ் திசை.

References

1. Periyar, (2016), *Periyar Today and Forever*, (First Edition), Coimbatore: Vidiyal Publishing House.
2. Muthunilavan, N., (2024), *Tamil Inithu*, (First Edition), Chennai: Hindu Tamil Mantra.

Cite this Article in English

Chinnasamy.P “ 21st Century Tamil and Power Politics” *MASIVAN : JOURNAL OF LANGUAGE AND LITERATURE STUDIES*, ISSN: 3048-7854, Vol.2 Issue 1, January 2025, pp. 9-14